

MICHAEL CANNELL

INCENDIAR

ATENTATORUL NEBUN

— și —
PSIHIATRUL

CANNELL MICHAEL

Incendiar : Atentatorul Nebun și psihiatrul / Michael Cannell ;

trad. de Alexandru Szollo prin Lingua Connexion.

- București : RAO Distribuție, 2019

Index

ISBN 978-606-006-164-9

I. Szollo, Alexandru (trad.)

159.9

343.9

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

MICHAEL CANNELL

Incendiar: The Psychiatrist,

the Mad Bomber and the Invention of Criminal Profiling

Copyright © Michael Cannell, 2017

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Alexandru Szollo prin Lingua Connexion

© RAO Distribuție, 2017
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-164-9

Cuprins

Prefață	7
Prolog.....	13

PARTEA ÎNTÂI

Vânătoarea de oameni

CAPITOLUL UNU. Îngerul dreptății.....	21
CAPITOLUL DOI. Geniștii.....	25
CAPITOLUL TREI. Domnul Gânditor.....	51
CAPITOLUL PATRU. Psihiatrie inversă.....	57
CAPITOLUL CINCI. Poplar Street.....	73
CAPITOLUL ȘASE. Din stradă.....	97
CAPITOLUL ȘAPTE. Cinematograful Paramount.....	123
CAPITOLUL OPT. „Va fi încheiat la nasturi“.....	135
CAPITOLUL NOUĂ. Nu vă băgați!.....	155
CAPITOLUL ZECE. Editorul.....	167
CAPITOLUL UNSPREZECE. Armistițiul.....	204
CAPITOLUL DOISPREZECE. Dosarele nerezolvate.....	220
CAPITOLUL TREISPREZECE. Fair Play.....	227

PARTEA A DOUA

Legea nebuniei

CAPITOLUL PAISPREZECE. Interogatoriul.....	239
CAPITOLUL CINCISPREZECE. Un răzbunător cu zâmbetul pe buze... ..	261
CAPITOLUL ȘAISPREZECE. Domnul Moarte.....	275
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE. Matteawan.....	311
Epilog.....	319
Mulțumiri.....	358

Prolog

Decembrie 1956

Într-o zi rece din decembrie 1956, la puțin timp după prânz, trei detectivi din New York au ieșit pe ușa din spate a secției de poliție, ce semăna cu un templu de un cenușiu murdar, cu acoperișul în forma unui dom de cupru, ce trona deasupra blocurilor de apartamente și a restaurantelor din Little Italy¹. Peste stradă, pe jumătate ascunsă în negura iernii, o pancartă în formă de revolver atârna la geamul magazinului lui John Jovino², de unde polițiștii cumpărau revolverele .38 Special³ pe care și le atârnavă la șolduri. Direct deasupra lui Jovino era o ieșire de incendiu de unde Weegee, șef între fotografiile de tabloid, stătea cocoțat cu aparatul său de fotografiat pătrășos, cu bliț, marca Graflex⁴, ca să-i vadă bine pe mafioții și criminalii reținuți. La o stradă distanță, colț cu Grand Street⁵, era un restaurant german numit Headquarters. Sub tavanul de mahon cioplit, la un bar lung din lemn de stejar, șefii poliției se strâneau la un pahar de bere și de whisky în afara programului. Polițiștii care voiau să aibă parte de discreție puteau intra în bar printr-un tunel subteran. În ziua aceea, cei trei detectivi nu aveau timp de

¹ Mica Italie, cartierul italian al orașului New York (n.tr.)

² Cel mai vechi magazin de arme din New York (și chiar din America), deschis în 1911.

³ Revolver lansat în 1898 de compania americană Smith & Wesson (n.tr.)

⁴ Companie producătoare de aparate de fotografiat, înființată în 1887 (n.tr.)

⁵ Stradă din cartierul newyorkez Lower Manhattan (n.tr.)

astfel de diversiuni. În frunte cu un căpitan cu experiență, Howard Finney, s-au îndreptat cu pași repezi spre o mașină de patrulă a poliției, fără însemne, un Plymouth¹ mare, verde cu alb, ce stătea pe trotuar, și au condus spre sud, pe străzile întortocheate din centrul orașului, grăbindu-se să rezolve un caz urgent.

Cu patru zile înainte, o bombă explodase la o reprezentație cu filmul *Război și Pace*². 1 500 de oameni se uitau la o sufragerie din Sankt Petersburg, redată în nuanțe intense de roșu și albastru de tipul Tehnicolor³, când o detunătură asurzitoare a răsunat de pe rândul orchestrei, urmată de trâmbe de fum cenușiu. Pentru o clipă, șocul s-a resimțit puternic în aer, ca în clipa de liniște instalată după ce un geam se face țandări. Apoi, cinematograful s-a umplut de urlete – țipete de durere, panică și groază –, în timp ce spectatorii vedeau cu coada ochiului fețe și scalpuri tăiate de cioburi. Spectatorii au sărit în picioare, ca enoriașii care se ridicau pentru intonarea unei cântări bisericești, și s-au îndreptat în grabă spre ieșire, lăsând în urmă șase răniți. Deasupra lor, superba, sclipitoarea Audrey Hepburn, în rochia și cu tiara ei, valsa în continuare, privită de ochii albaștri și blânzi ai lui Henry Fonda.

Explozia de la Paramount n-a fost un eveniment izolat. Orice newyorkez care citea ziarele știa că poliția căutase timp de 16 ani un atentator cu bombe în serie care putea fi identificat numai după inițialele F.P. Plantase 32 de dispozitive explozibile improvizate în cele mai aglomerate spații publice din oraș – teatre, terminale, stații de metrou, un depou de autobuz și o bibliotecă – rănind 15 oameni. Sincroniza toate dispozitivele astfel încât să se

¹ Marcă de automobile produsă între 1928 și 2001 de compania americană Chrysler Corporation și succesoarea ei, DaimlerChrysler (n.tr.)

² Este vorba despre ecranizarea din 1956 a romanului clasic al lui Lev Tolstoi, cu Audrey Hepburn și Henry Fonda în rolurile principale (n.tr.)

³ Procesul tehnic de realizare prin transfer de coloranți a tirajului de copii pozitive color pentru difuzare în cinematografe, folosit în cea mai mare parte dintre primele filme color din istoria cinematografeii (n.tr.)

declanșeze la puțin timp după ora cinci după-amiaza – în plină oră de vârf.

F.P. încă nu ucisese pe nimeni, dar asta era doar o chestiune de timp. *New York Journal-American*¹, un cotidian de după-amiază, cunoscut pentru înclinația spre scandal, l-a numit „cel mai serios pericol individual cu care orașul New York s-a confruntat vreodată”². Capturarea unui psihopat care construia bombe, cu o nemulțumire irațională și imposibil de potolit, a fost, potrivit celor scrise în ziar, „cea mai cumplită provocare a timpurilor noastre”³.

În toți acei ani, într-o perioadă care începe tocmai din 1940, cea mai mare și mai redutabilă forță polițienească din lume nu reușise să găsească vreo pistă bună de ceva pentru acel caz. Nereușitele erau ușor de trecut cu vederea, atât timp cât atentatorul făcea dispozitive rudimentare și ineficiente. Dar începând cu anul 1956, în „operele” lui s-a remarcat un plus de eficiență letală. Și-a declarat intenția de a ucide în scrisori trimise ziarelor. Fiecare scrisoare plină de furie, fără înțeles, era semnată misterios „F.P.”

Atmosfera din New York, și așa tulburată de neliniștea referitoare la Războiul Rece, a devenit tot mai sumbră cu fiecare zi. Cu fiecare bombă, impresia tuturor că poliția habar n-avea ce face devenea tot mai puternică. Primarul vorbea de anarhie. În dimineața de după explozia de la Paramount, proaspăt-numitul comisar al poliției a comandat „cea mai mare vânătoare de oameni din istoria Departamentului de Poliție”⁴.

Din disperare, polițiștii au ajuns să pornească pe un drum pe care nu mai porniseră niciodată în istoria de 111 ani a departamentului. În acea după-amiază de toamnă târzie, căpitanul Finney

¹ Cotidian publicat în perioada 1937-1966 (n.tr.)

² „The Mad Bomber”, *New York Journal-American*, 27 decembrie 1956, p. 1.

³ *Ibid.*

⁴ Emanuel Perlmutter, „Kennedy Orders Wide Manhunt for Movie Bombing Perpetrator”, *New York Times*, 4 decembrie 1956, p. 1.

și cei doi parteneri ai săi din echipajul de geniști au plecat de la secție ca să-l viziteze pe dr. James A. Brussel, un psihiatru cu experiență în studiul mecanismelor psihice ale infractorilor. Dacă probele de natură fizică nu-i puteau conduce la F.P., poate că informațiile de natură emoțională aveau s-o facă.

Un om subțire, cu un zâmbet caraghios și o mustață tip creion, vopsită în aceeași culoare ca părul negru dat peste cap, l-a întâmpinat pe căpitanul Finney în biroul Departamentului de Stat pentru Sănătate Mintală al statului New York¹, aflat în centrul orașului, pe Broadway², al cărui director adjunct era doctorul Brussel. Acesta lucra o parte din timp la birourile departamentului și o altă parte la un cabinet de psihiatrie pe care-l avea în locuința lui aflată în incinta unui spital de psihiatrie din Queens³. Dacă domnul căpitan Finney era circumspect și sobru, doctorul Brussel era exact opusul: zgomotos în exprimarea opiniilor, ager și extrem de agitat.

Căpitanul Finney a golit o geantă de probe pe biroul doctorului Brussel. Din ea s-au revărsat poze cu bombe nedetonate și scaune de teatru tăiate cu bricege, dar și fotocopii după scrisori cu litere ciudate și rapoarte de la locul infracțiunilor, adunate de-a lungul a 16 ani.

„Bombele și scrisorile: doar asta a avut poliția la dispoziție“⁴, scria doctorul Brussel. „Restul a fost un mister.“

Cei trei detectivi abia s-au mișcat în timp ce doctorul Brussel căuta printre probe, oprindu-se pentru a-și lua notițe într-un carnet. Minteia lui pune laolaltă posibilitățile pe măsură ce acumula informațiile. Căpitanul Finney era „un om scund și îndesat, cu

¹ The New York State Department for Mental Hygiene, fondat în 1926 (n.tr.)

² Bulevard newyorkez cunoscut pentru cele 41 de teatre, unde se joacă frecvent musicaluri celebre (n.tr.)

³ Al cincilea cartier din New York ca mărime, cunoscut pentru diversitatea etnică (n.tr.)

⁴ Dr. James A. Brussel, *Casebook of a Crime Psychiatrist* (New York: Bernard Geis Associates, 1968), p. 11.

multe realizări și puține vorbe“¹, scria doctorul Brussel. „Se uita la mine, aștepta să spun ceva. Priveam la teancul de fotografii și scrisori pe care mi le aruncase pe birou.“

Doctorul Brussel simțea că domnul căpitan Finney era dispus să asculte, indiferent cât de excentric suna părerea psihiatrului. Ceilalți doi detectivi geniști, pe de altă parte, își ascundeau cu greu scepticismul. Păreau niște caricaturi ale unor polițiști căliți – cu umeri pătrășoși și piepturi masive, cu maxilare pronunțate și acoperite de bărbi țepoase. Dădeau ochii peste cap și-și zâmbeau unul altuia complice, ca niște băieți neastâmpărați obligați să meargă la biserică la slujba de seară. „Se fâțâiau, oftau, schimbau priviri când amuzate, când nerăbdătoare“, scria doctorul Brussel. „Prinderea infractorilor era treaba poliției. Ce putea să știe un psihiatru despre asta?“²

Pentru detectivii căliți pe străzi, un psihiatru era mai mult sau mai puțin același lucru ca un medium sau o ghicitoare. Doctorul Brussel știa că dacă încerca o evaluare psihiatrică a atentatorului cu bombe – ceea ce azi cunoaștem drept un profil psihologic –, avea să pună la bătaie credibilitatea profesiei sale. Și credibilitatea sa ca om.

După două ore, doctorul Brussel s-a ridicat de la birou și s-a îndreptat spre fereastra cu vedere spre primărie. Soarele care apunea arunca raze iernatice slabe asupra clădirilor municipale șterse, profilate pe un fundal albastru-cenușiu. Douăsprezece etaje mai jos, primul val de trafic al orei de vârf, plin de berline cu eleroane lungi și taxiuri Checker³, congestionă Broadway-ul. Felinarele stradale începeau să se-aprindă. Chambers Street⁴ s-a umplut de bărbați cu paltoane și pălării cu boruri largi, care mergeau cu capetele în jos și cocoșați de frig. Mergeau repede, așa cum obișnuiesc newyorkezii.

¹ *Ibid.*

² *Ibid.*, p. 13.

³ Companie de taximetrie din Chicago (n.tr.)

⁴ Stradă din cartierul newyorkez Manhattan (n.tr.)

Respect pentru oameni și cărți

„Oricare dintre cei pe care i-am văzut afară putea fi Atentatorul Nebun¹, scria doctorul Brussel. „Era un bărbat care stătea lângă o mașină. Un alt bărbat stătea sprijinit într-un prag. Altul se plimba, privind atent în sus, spre clădiri. Fiecare dintre ei era pe străzi, la ora aceea, cu un motiv. Poate unul legitim, poate nu... Se știau atât de puține lucruri despre Atentatorul Nebun², încât oricine din oraș putea fi considerat suspect. Oricine – și nimeni.“

Vânătoarea de oameni durase atât de mult și cauzase atât de multe frustrări, încât căpitanul Finney și oamenii săi ajunseseră să creadă că urmăreau o stafie care se plimbă pe străzi.

„Parcă era o fantomă, dar în mod sigur era din carne și oase. Se născuse undeva, avea o mamă și un tată, mânca, dormea, mergea și vorbea. Undeva, oamenii îl cunoșteau, îi văzuseră fața, îi auziseră vocea... Câteva mii de oameni din New York și din împrejurimi ar fi putut intra, măcar și fugitiv, în contact cu el. Stătea lângă oameni în metrouri și autobuze. Trecea pe lângă ei pe trotuare. Îi ștergea cu cotul în magazine. Deși uneori părea făcut din umbre, fără un corp solid, teoretic, exista³, își amintea mai târziu doctorul Brussel.

Pentru o perioadă lungă, doctorul Brussel a fost parcă intrat într-o transă, parcă se străduia să audă un semnal în zgomotul de fundal al orașului – un „tap, tap, tap“ psihic ce avea să-l conducă la atentator.

În timp ce privea fix spre străinii care umblau de colo până colo, umplând străzile, ceva s-a clarificat în mintea doctorului Brussel, așa cum pixelii se-adună laolaltă pentru a forma o imagine. O imagine detaliată a unui bărbat care trăia, respira a prins contur. S-a întors spre doctorul Finney și l-a descris pe fugar până la tăietura hainei.

¹ *Ibid*, p. 11.

² „Mad Bomber“, în original. (n.red)

³ *Ibid*, p. 28.

PARTEA ÎNTÂI

VÂNĂTOAREA DE OAMENI

CAPITOLUL UNU

Îngerul dreptății

Octombrie 1951

Cu cinci ani mai devreme, în după-amiaza zilei de 22 octombrie 1951, F.P. își conducea berlina Daimler¹ cu 144 de kilometri pe autostrada Taconic², având grijă să țină cont de limitele de viteză. Dacă un polițist de pe autostradă îl oprea, ar fi putut să-l bănuiască. Polițistul l-ar fi percheziționat și ar fi descoperit obiectul greu pe care F.P. îl avea în buzunarul hainei.

În primele zile ale campaniei sale de bombardamente, F.P. a plecat cu trenul spre Manhattan. Dar simțea că iese în evidență și nu suporta asta. Era unul dintre puținii pasageri de sex masculin care urcau în tren în orele de după naveta de dimineață. Femeile îmbrăcate pentru un prânz în oraș sau pentru un matineu îi aruncau priviri suspicioase. Conducătorul s-a oprit puțin prea mult în dreptul lui când i-a compostat biletul, de parc-ar fi vrut să-i memoreze trăsurile. Sau, cel puțin, așa i s-a părut lui F.P.

A parcat Daimlerul pe Riverside Drive³, în apropiere de Ninety-Sixth Street, rămânând pe locul șoferului și turnând încet,

¹ Companie germană producătoare de automobile, care deține astăzi, printre altele, marca Mercedes-Benz (n.tr.)

² Cea mai lungă autostradă din statul New York, cu o lungime de 167 de kilometri (n.tr.)

³ Bulevard din Manhattan, paralel cu râul Hudson (n.tr.)

calculat, niște praf de pușcă dintr-o sticlă într-o pipă pe care-o ținea între pantofii de piele cu șnururi. Amorsând bomba cu întârziere, reducea șansele unei explozii accidentale pe drumul spre oraș.

În acel moment mergea pe jos, privind clădirile cu aspect sobru care se înșirau una lângă alta în centrul orașului. Magazinele aveau multă marfă – pantofi lustruiți și sacouri din lână, seturi de mobilă daneză pentru camera de zi, televizoare DuMont¹ în dulapuri închise la culoare. F.P. le admira pe toate, râvnind la ele, cum râvnește un om la lucruri pe care nu le poate avea. Lumea trecea pe lângă el, pe trotuar, parcă neobservându-l, ceea ce-i accentua sentimentul că era invizibil. În tot acel timp, bomba activă, ascunsă bine în buzunarul paltonului său, ticăia de zor, precum bătăile unei inimi mecanice.

Curând, primul val de navetiști avea să se îndrepte către est, spre Grand Central Terminal² și să urce în trenuri care duceau spre orașe de la periferie – Bedford³, Rye, Darien. Acasă îi așteptau găleți cu gheață ce scoteau clinchete ușoare și îmbrățișările suave ale copiilor îmbrăcați în pijamale. F.P. nu avea să aibă parte de asemenea plăceri. Nu avea o slujbă. Nu avea o casă ca lumea. Nu avea parte de căldura unei familii. Nu avea parte de niciuna dintre plăcerile reprezentate la televizor sau în reclamele din revista *Life*⁴. În schimb, dezvoltase o nemulțumire și o convingere tot mai puternice, potrivit cărora el – și numai el – era ales pentru a fi un răzbu-nător mareț, un înger al dreptății.

Stând la colțul Forty-Third Street cu Broadway, F.P. vedea strălucirea stridentă a Times Square⁵ deasupra lui. Țigări Camel.

¹ Companie producătoare de televizoare, fondată în 1931 în Upper Montclair, New Jersey, SUA (n.tr.)

² Terminal feroviar din New York, deschis în 1871 (n.tr.)

³ Oraș din Westchester Country, New York (n.tr.)

⁴ Revistă americană de interes general, fondată în 1883. Azi mai există doar în format on-line (n.tr.)

⁵ Piață publică din New York, celebră pentru ceremonia de Anul Nou cu coborârea globului (n.tr.)

Aparate electrocasnice Admiral¹. Chevrolet. Panourile publicitare sclikeau cu puterea a o mie de becuri, de parc-ar fi vrut să acopere cumva atmosfera posomorâtă a amurgului.

Pe partea de vest a Times Square era un cinematograful vechi și frumos decorat, numit Paramount. În partea din față avea un fronton supradimensionat, cu un element decorativ strident, ca o buclă de pe o piesă de mobilier vechi². Patru ani mai târziu, Paramount avea să găzduiască prima petrecere rock-and-roll cu Chuck Berry³ și alți artiști impresariați de DJ-ul de radio Alan Freed⁴, dar în 1951 încă era un cinematograful demodat, echipat cu o orgă electrică Wurlitzer⁵, din care, înainte de știri și prezentări de filme, răsuna melodiile populare la acea vreme.

Holul era gol, sau aproape gol, când F.P. a intrat printre coloanele din marmură albă și candelabrele de cristal ca să cumpere un bilet la *The Mob*⁶, un film cu gangsteri despre un polițist care se infiltrează într-o rețea de contrabandă de pe chei. Filmul era cel mai recent din genul de filme polițiste ce prezentau șmecheri și lucruri dubioase care se întâmplau pe docurile din oraș. Un afiș din hol reprezenta trei bărbați cu fețe umflate deasupra sloganului: „Cruzi. Calculați. Cu suflete de gheață.“

F.P. nu părea cătuși de puțin crud sau calculat. Nu avea nimic care să-i fi trezit suspiciuni omului de la casa de bilete, îmbrăcat cum era, într-un costum comun, cu cravată. Era un bărbat de 48 de ani, aproape cu totul banal, îndesat, dar nu gras, cu ochelari cu

¹ Brand de electrocasnice deținut în prezent de compania Whirlpool (n.tr.)

² În original, „gaudy highboy swoop“. Expresia se referă la piesele de mobilier de epocă terminate de obicei cu felurite curburi decorate cu motive florale (n.tr.)

³ Charles Edward Anderson „Chuck“ Berry (1926-2017) este unul dintre pionierii rock-and-roll-ului, alături de Elvis Presley (n.tr.)

⁴ Albert James „Alan“ Freed (1921-1965), DJ american, cunoscut drept cel mai mare promotor al rock-and-roll-ului (n.tr.)

⁵ Companie producătoare de instrumente muzicale, fondată în 1853 (n.tr.)

⁶ Film cu gangsteri din 1951, cu Broderick Crawford în rol principal (n.tr.)

rame aurii, cu o ușoară gușă, cu părul decolorat, care începea să se rărească, pieptănat frumos, tip coadă de rață. Arăta cu totul banal, de parcă viața n-ar fi reușit să-și lase vreo urmă vizibilă asupra lui.

„E exemplul perfect de om pe care nu l-ai recunoaște dacă l-ai vedea a doua oară”¹, spunea o cunoștință de-a lui. Nimic din modul lui de-a se comporta nu dădea de înțeles gândurile care-l apăsau. Nu trăda nici urmă de gânduri ucigașe.

S-a așezat într-o parte liberă a secțiunii centrale a orchestrei, la ceva distanță de ceilalți spectatori din grupul răzleț venit la cinematograful în acea după-amiază târzie. Luminile s-au stins, reducând publicul la tăcere. Pe ecran, începuse povestea. Ploua torențial pe West Sixty-Third Street. Într-o casă de amanet, detectivul Johnny Damico se târguia pentru niște cercei pe care voia să-i cumpere iubitei sale. Îndreptându-se spre casă, a auzit focuri de armă. Un trup neînsuflețit zăcea cu fața în jos pe strada pustie și udă. Un bărbat într-un palton stătea aplecat deasupra victimei, cu un pistol în mână. Trăgătorul a scos o insignă lucioasă. S-a identificat drept locotenentul Henderson, de la Secția 21. Henderson a spus că se îndreaptă spre un restaurant din apropiere ca să anunțe la secție că cineva fusese împușcat. În schimb, a ieșit pe ușa din spate.

Era momentul ca F.P. să iasă și el. S-a ridicat și a pornit târșându-și picioarele pe culoar, de parc-ar fi vrut să meargă la toaletă. Bomba a rămas în urmă. El a plecat neobservat. Luminile din Times Square pâlpâiau.

¹ Jamie James, „The ‘Mad Bomber’ vs. Con Ed”, Rolling Stone, 15 noiembrie 1979, p. 47.

CAPITOLUL DOI

Geniștii

Octombrie 1951

Echipa de geniști a intrat în tura de seară chiar în momentul în care F.P. ieșea din cinematograful Paramount, în data de 22 octombrie, seara. Detectivii pierdeau vremea într-o cameră de informare deschisă de la ultimul etaj al unei clădiri cu trei niveluri, din piatră roșiatică și cărămidă, de pe Poplar Street, care ieșea în evidență pe lângă Podul Brooklyn¹, aflat în pantă descendentă. Clădirea era pe rampa de ieșire din oraș, într-o văgăună aproape complet părăsită din cartierul Brooklyn Heights². Miniaturi realizate după zeci de bombe atârnavă din tavan, ca machetele de avioane din dormitorul unui băiețel.

Detectivii stăteau la birouri vechi din metal, îmbrăcați în costumele lor ieftine, cu cravatele înguste desfăcute și cu pălăriile date pe spate, răsfoind hârțoage și glumind unii cu alții. Dacă era destulă liniște, mai încingeau și câte-o partidă de remi. Luminile verzi, atârinate de cablurile podului, străluceau la fereastră. Se putea presupune cu ușurință că discutau despre echipa New York Giants³,

¹ Unul dintre cele mai vechi poduri suspendate din America, inaugurat în 1883 (n.tr.)

² Cartier rezidențial affluent din New York (n.tr.)

³ Echipă de fotbal american, fondată în 1925 (n.tr.)